

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **TeliaSonera International Carrier Czech Republic a. s.**, se sídlem K Červenému dvoru 25a, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Vlašim, se sídlem Masarykova 302, Vlašim, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2010, čj. 187265/2009/KUSK, sp. zn. SZ 172993/2009/KUSK REG/KE, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2014, čj. 5 A 56/2010 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce v řízení před Městským soudem v Praze napadl žalobou rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vlašim, odboru výstavby a územního plánování (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2009, čj. VYST.24713/09-486/2007. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci povinnost podle § 20 odst. 4 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), uhradit náklady vynaložené

osobou zúčastněnou na vyhotovení znaleckého posudku ve výši 4200 Kč, a to v řízení o žádosti o omezení vlastnického práva k pozemkům v k. ú. Zdislavice u Vlašimi ve prospěch žalobce jako vyvlastnítele.

II.

2. V žalobě brojil žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného s tím, že řízení zahájené k jeho žádosti ze dne 26. 6. 2012 mělo být dokončeno podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „starý stavební zákon“), a nelze zde proto použít § 20 odst. 4 zákona o vyvlastnění. Tento názor potvrdil i Ústav územního rozvoje, který je odborným zařízením Ministerstva pro místní rozvoj. Postup žalovaného fakticky legalizuje princip retroaktivity. Věcně příslušným správním orgánem měl být v dané věci stavební úřad a nikoliv vyvlastňovací úřad.

3. Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí žalobu zamítl. Vyšel předně z toho, že žaloba byla podána včas a že rozhodnutí žalovaného je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Návrh na zřízení věcného břemene v dané věci podal žalobce v roce 2002. S odkazem na § 190 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „nový stavební zákon“), městský soud připomněl, že dnem 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon o vyvlastnění, který v § 31 jasně určuje, že žádosti, o nichž bylo zahájeno řízení před nabytím jeho účinnosti a ke dni účinnosti daného zákona nebylo pravomocně skončeno, se projednají a bude o nich rozhodnuto podle právní úpravy účinné od nabytí účinnosti daného zákona. Toto ustanovení dopadá i na žádost žalobce, o které bylo správně rozhodnuto podle zákona o vyvlastnění. Část padesátá první čl. LV zákona č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění (dále též „změnový zákon“), kterou byl novelizován starý stavební zákon, měla pouze omezenou dobu účinnosti do 31. 12. 2006. Znalecký posudek pro stanovení výše náhrady musel být v souladu s podmínkami § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, které však znalecké posudky předložené žalobcem nesplňovaly. Rozsudek městského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj v podrobnostech na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

4. Proti rozsudku městského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

5. Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť soud se nezabýval důkazy, které stěžovatel předložil, a to zejména výkladem Ústavu územního rozvoje, jenž potvrzoval názor stěžovatele. Městský soud nevysvětlil, proč nebral zřetel na důkazní prostředky a tvrzení stěžovatele, a nijak nevypořádal zřejmý konflikt mezi změnovým zákonem a zákonem o vyvlastnění.

6. Stěžovatel upozornil na princip *lex posterior derogat priori* a dodal, že změnový zákon byl přijat až po novém stavebním zákonu a zákonu o vyvlastnění. V dané věci nelze jednoznačně aplikovat § 190 odst. 2 písm. b) nového stavebního zákona, neboť z něj není možno jasně stanovit, zda má zvláštním zákonem na mysli pouze zákon o vyvlastnění nebo i změnový zákon, který je též zvláštním právním předpisem a byl prokazatelně přijat

až po novém stavebním zákoně. Stejně tak nelze jednoznačně stanovit, že § 31 zákona o vyvlastnění ruší ustanovení později přijatého změnového zákona. Akceptací názoru městského soudu bude negován princip „nový právní úkon nahrazuje právní úkon ve stejné věci předchozí“ a zaveden princip retroaktivity.

7. Nejednalo se o klasické vyvlastnění nemovitosti, ale o omezení vlastnických práv zřízením věcného břemene a termín „vyvlastnění“ je zde použit jako legislativní zkratka. Starý stavební zákon, zákon o vyvlastnění i změnový zákon odkazují pro stanovení výše náhrady v případě omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene na stejný právní předpis (zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku). Nejde tedy o různé možné výpočty náhrady, což neumožňuje zásadně jiné výše náhrad v různých znaleckých posudcích pro stejnou věc. Stěžovatel v dané věci nechal na své náklady zpracovat pro stanovení jednorázové náhrady za zřízení věcného břemene dva znalecké posudky. Oba byly zpracovány podle zákona o oceňování majetku. Proti nesprávnosti či nezákonnosti zpracování posudků vlastníků dotčených pozemků ve správním řízení nepodal žádnou námitku. Bez ohledu na zmíněné posudky trval na jednorázové úhradě částky přes 300 000 Kč a ne na náhradě dle znaleckého posudku.

8. Proti rozhodnutí správního orgánu o zpracování dalšího znaleckého posudku stěžovatel neprotestoval, protože mu nebylo známo, že již danou věc neprojednává dosavadní stavební úřad, ale vyvlastňovací úřad. Spor by měl být v návaznosti na změnový zákon řešen dle starého stavebního zákona stavebním úřadem. Ve starém stavebním zákoně nebylo ustanovení o tom, že by náklady správního orgánu na zpracování posudku měl hradit stěžovatel. V době, kdy věc projednával správní orgán I. stupně, nebyla schválena příslušnými orgány města změna organizační struktury. Stavební zákon i zákon o vyvlastnění zřídily s účinností od 1. 1. 2007 nové správní orgány a bylo povinností městského úřadu tyto nové správní orgány ustavit, zatřídit je do organizační struktury a jmenovat jejich odpovědné pracovníky. Pokud k tomu nedošlo, bylo napadené rozhodnutí vydáno věcně nepřislušným správním orgánem. Stěžovatel to předtím nezpochybňoval, neboť před vydáním rozsudku městského soudu byl přesvědčen o tom, že se v dané věci užije starý stavební zákon. Danou věc však i po 1. 1. 2007 projednával stavební úřad, který nikdy nevydal rozhodnutí o postoupení věci, proto se může jednat o rozhodnutí nicotné.

IV.

9. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Městský soud se v napadeném rozsudku námitkou stěžovatele, že řízení mělo být vedeno podle starého stavebního zákona, podrobně zabýval. Vysvětlil, jak dospěl k závěru, že v dané věci nelze postupovat podle změnového zákona, přičemž s výkladem městského soudu se žalovaný ztotožnil. Ustanovení změnového zákona v části, která se týkala vyvlastnění, platila pouze do 31. 12. 2006. V tomto ohledu není rozhodující, v jakém sledu schvaloval parlament příslušné zákony, neboť důležitá je účinnost jednotlivých právních předpisů. Znalecké posudky předložené stěžovatelem nesplňovaly podmínku podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, na základě něhož se znaleckým posudkem vyvlastnítele musí vyslovit souhlas vyvlastňovaný. Již z rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2007 se stěžovatel dozvěděl, že řízení se povede podle zákona o vyvlastnění a náhrada za vyvlastnění bude určena znaleckým posudkem podle § 10 a § 20 tohoto zákona. Vyvlastňovacím úřadem je obecní úřad obce s rozšířenou působností, kterým byl z hlediska místní příslušnosti Městský úřad Vlašim. Ze zákona o vyvlastnění neplyne, že by měly být vyvlastňovací úřady určitou právní formou nově zřizovány. Obecní úřady obce s rozšířenou působností se staly

vyvlastňovacími úřady ze zákona. V rámci obecního úřadu tedy pokračoval ve vyvlastňovacím řízení i nadále odbor výstavby a územního plánování, který tuto agendu zajišťoval i dříve.

10. Osoba zúčastněná na řízení k věci především uvedla, že důvody aplikace příslušné právní úpravy jsou precizně popsány v rozhodnutí žalovaného. Podle § 15 zákona o vyvlastnění je vyvlastňovacím úřadem obecní úřad obce s rozšířenou působností, což Městský úřad Vlašim je, a nebyl proto důvod k postoupení věci jinému správnímu úřadu. Návrh na vyvlastnění z roku 2002 nemohl být opatřen znaleckým posudkem podle zákona o vyvlastnění, nedošlo k vyhotovení znaleckého posudku vyvlastnitelem, ani k tomu nedal vyvlastňovaný souhlas. Protože pro stanovení náhrady ustanovil znalece vyvlastňovací úřad, jsou náklady takto vynaložené vyžadovány podle § 20 odst. 4 zákona o vyvlastnění po žalobci.

V.

11. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, proto Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možné zabývat se dalšími kasačními námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 6/2004 - 105). Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, lze předeslat, že k požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud v judikatuře konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasně uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky čj. 5 As 72/2010 - 60, čj. 5 As 29/2007 - 64, čj. 4 Ads 21/2007 - 77 a čj. 1 Afs 135/2004 - 73).

14. V projednávané věci soud žádné ze shora uvedených pochybení neshledal. Stěžovatel namítal, že se městský soud nezabýval předloženým důkazem spočívajícím ve stanovisku Ústavu územního rozvoje, který stěžovatel soudu předložil. Nejvyšší správní soud ověřil, že k žalobě podané u městského soudu stěžovatel přiložil kopii e-mailové korespondence, jejíž součástí je zpráva odeslaná z adresy X dne 2. 1. 2008, která obsahuje vyjádření k otázce, podle jakého právního předpisu postupovat v případě vyvlastňovacího řízení zahájeného před 1. 7. 2006 a dokončovaného po 1. 1. 2007. Toto stanovisko se nikterak netýká skutkového stavu projednávané věci a pouze z něj plyne právní názor na aplikaci příslušných ustanovení právních předpisů, který stěžovatel převzal a rozvinul v žalobě podané u městského soudu. Soud se v odůvodnění napadeného rozsudku právní argumentací stěžovatele zabýval a z hlediska jednotlivých žalobních námitek odpovídajícím způsobem na argumentaci stěžovatele reagoval (viz zejm. str. 9 - 10 napadeného rozsudku). Shoduje-li se argumentace stěžovatele s argumentací uvedenou ve

zmíněné e-mailové zprávě Ústavu územního rozvoje, bylo by nemístně formalistické, pokud by Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jen proto, že výslovně v odůvodnění e-mailovou zprávu Ústavu územního rozvoje nezmínil, přestože z hlediska obsahového argumentaci v něm uvedenou řádně vypořádal, a to včetně vzájemného vztahu mezi změnovým zákonem a zákonem o vyvlastnění. Žádné další důkazní prostředky (kromě neupřesněného výsledku účastníků) v žalobě ani při jednání u soudu stěžovatel neoznačil.

15. Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel výslovně upozornil též na nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti. Jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku čj. 6 Ads 17/2013 - 25, rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. Ani žádnou z těchto vad Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal, ostatně sám stěžovatel žádnou takovou vadu ani výslovně nenamítal. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná.

16. Stěžejní kasační námitka se v projednávané věci týká posouzení, podle jakého právního předpisu měly v této věci správní orgány postupovat a probíhající vyvlastňovací řízení dokončit. Mezi účastníky především není sporné, že dané správní řízení bylo zahájeno v roce 2002, tedy v době, kdy právní úprava vyvlastnění (včetně řízení) byla součástí starého stavebního zákona (viz § 108 a násl. tohoto zákona). Dne 1. 1. 2007, k němuž vyvlastňovací řízení v projednávané věci nebylo pravomocně skončeno, nabyl účinnosti zákon o vyvlastnění. Právní úprava vyvlastnění (včetně zvláštních ustanovení o řízení) již tedy počínaje uvedeným datem není součástí úpravy stavebního zákona (od 1. 1. 2007 nového stavebního zákona).

17. Nový stavební zákon v § 190 odst. 3 písm. d) stanovil pravidlo, podle něhož *„řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou řízení o vyvlastnění, které se dokončí podle zvláštního právního předpisu“*. Z ustanovení § 31 zákona o vyvlastnění se pak výslovně podává, že *„žádosti na vyvlastnění, o nichž bylo řízení zahájeno přede dnem účinnosti tohoto zákona a dosud nebylo pravomocně skončeno, se projednají a rozhodnou podle právní úpravy účinné ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*.

18. Spor se v projednávané věci týká výkladu změnového zákona, který ve své části padesáté první čl. LV novelizoval ustanovení starého stavebního zákona týkající se vyvlastnění, a to včetně ustanovení dopadajících na otázku náhrady, která je v projednávané věci sporná. Tato část změnového zákona nabyla účinnosti již dne 1. 7. 2006 s tím, že změnový zákon výslovně stanovil pozbytí platnosti této své části ke dni 31. 12. 2006 (srov. část padesátá třetí čl. LVII). Dle přechodných ustanovení změnového zákona se pak vyvlastňovací řízení zahájená před 1. 7. 2006 dokončí podle starého stavebního zákona ve znění změnového zákona (srov. část padesátá druhá čl. LVI).

19. Podrobnosti právní úpravy náhrady za vyvlastnění, jež je předmětem sporu v projednávané věci, se ve starém stavebním zákoně (ve znění novelizace provedené změnovým zákonem) a v zákoně o vyvlastnění liší. Především je nutno upozornit na § 20 zákona o vyvlastnění, který nově stanovil požadavky týkající se znaleckého posudku k určení náhrady a výslovně stanovil povinnost vyvlastnitel hradit náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku. Zatímco městský soud dospěl k závěru, že zmíněná novelizace starého stavebního zákona provedená změnovým zákonem měla v části týkající se vyvlastnění jen omezenou platnost a bylo tedy na místě postupovat v dané věci podle zákona o vyvlastnění, stěžovatel je naopak toho názoru, že v důsledku novelizace starého stavebního zákona provedené změnovým zákonem bylo třeba v daném vyvlastňovacím řízení i nadále postupovat právě podle starého stavebního zákona, neboť i změnový zákon je zvláštním právním předpisem ve smyslu shora citovaného § 190 odst. 3 písm. d) nového stavebního zákona a výklad zvolený městským soudem nerespektuje princip přednosti pozdějšího zákona a zákazu retroaktivity.

20. K takto nastíněné sporné právní otázce Nejvyšší správní soud předepisuje, že úmysl zákonodárce, který ve stejný den (14. 3. 2006) schválil všechny zmiňované předpisy (nový stavební zákon, zákon o vyvlastnění i změnový zákon), pokud jde o vzájemný vztah těchto předpisů k neskončeným vyvlastňovacím řízením, z důvodové zprávy k žádnému z těchto předpisů výslovně neplyne. K tomu je nicméně třeba poznamenat, že pokud jde o výklad nejednoznačných či konkurujících si právních předpisů, judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vychází dlouhodobě mimo jiné též z tzv. konceptu racionálního zákonodárce (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 41/02). Nahlíženo optikou tohoto konceptu nemůže argumentace stěžovatele v dané věci obstát. Nelze totiž vycházet z předpokladu, jak činí stěžovatel, že by racionální zákonodárce přijal téhož dne dva související právní předpisy, které by upravovaly pravidlo pro dokončení neskončených vyvlastňovacích řízení zcela odchylně (srov. část padesátou druhou čl. LVI změnového zákona a § 31 zákona o vyvlastnění). Jak se naopak výslovně podává z důvodové zprávy ke změnovému zákonu, bylo obecně smyslem přijetí tohoto zákona „řešit vztah k právním předpisům, kterých se změna stavebního práva dotkne“. Jinak řečeno, cílem tohoto zákona nepochybně nebylo autonomně doplňovat či dokonce měnit úpravu „nového stavebního práva“ (nový stavební zákon a zákon o vyvlastnění), ale stejně jako u jiných významných rekodifikací bylo primárně účelem takového zákona vyřešit vliv nové právní úpravy na další právní předpisy. Pokud se změnový zákon poměrně netradičně zabýval v otázce vyvlastnění i vztahem „nového stavebního práva“ a „starého stavebního práva“, nelze především ohlédnout od toho, že nový stavební zákon výslovně starý stavební zákon zrušil (viz § 197 nového stavebního zákona). Ostatně sám změnový zákon výslovně přepokládal, že jeho část týkající se vyvlastnění (část padesátá první čl. LV) přímo ze zákona ke dni 31. 12. 2006 pozbude platnosti. Tím spíše nelze přisvědčit tomu, že po 1. 1. 2007, kdy nabyla účinnosti nová autonomní právní úprava vyvlastnění (zákon o vyvlastnění), která zcela jednoznačně upravila otázku pravomocně neskončených vyvlastňovacích řízení (viz § 31), by fakticky nemohla být tato zvláštní právní úprava s odkazem na citované ustanovení změnového zákona na dosud neskončená řízení aplikována.

21. Výše uvedené vede Nejvyšší správní soud k závěru, že zvláštním právním předpisem o vyvlastnění ve smyslu citovaného § 190 odst. 3 písm. d) nového stavebního zákona může být toliko zákon o vyvlastnění a nikoliv změnový zákon. Ke shodnému závěru, tedy že se

řízení o vyvlastnění zahájená před účinností nového stavebního zákona dokončí podle zákona o vyvlastnění, zastává též odborná literatura, která se v této otázce zcela jednoznačně shoduje (srov. Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014; Malý, S. *Nový stavební zákona s komentářem: Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2007; Machačková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013). Namítá-li stěžovatel, že výklad provedený městským soudem je v rozporu s principem zákazu retroaktivity, je třeba připomenout, že i v případě absence výslovných přechodných ustanovení by bylo na místě aplikovat obecné pravidlo nepravé retroaktivity procesních předpisů, podle kterého se dříve započatá řízení dokončí podle nových procesních pravidel s tím, že právní účinky úkonů dříve učiněných zůstávají v platnosti (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/08).

22. Stěžovateli pak nelze přisvědčit ani v tom, že výklad zaujatý městským soudem porušuje právní princip *lex posterior derogat legi priori*. Tento princip totiž v dané věci aplikovat nelze. Jak již výše Nejvyšší správní soud nastínil, nový stavební zákon, zákon o vyvlastnění a změnový zákon tvoří fakticky jeden celek „nového stavebního práva“, přičemž proces jejich přijímání byl souběžný a koordinovaný. Nelze ostatně se stěžovatelem souhlasit ani v tom, že změnový zákon byl „přijat“ až poté, co byl přijat nový stavební zákon i zákon o vyvlastnění. Pokud jde o samotný schvalovací proces uvedených předpisů, plyne z digitální parlamentní knihovny (kde je zaznamenáván proces přijímání zákonů projednávaných Parlamentem ČR, viz www.psp.cz), že zákon o vyvlastnění prezident republiky vetoval (na rozdíl od nového stavebního zákona a změnového zákona) a Poslanecká sněmovna o něm musela opětovně hlasovat. Všechny tři zmíněné předpisy pak byly publikovány ve stejné části Sbírky zákonů (částka č. 63 rozeslaná dne 11. 5. 2006). S ohledem na výše uvedené tedy lze tedy v souladu s městským soudem učinit závěr v tom smyslu, že vyvlastňovací řízení zahájená před účinností nového stavebního zákona se dokončí podle zákona o vyvlastnění. Úprava vyvlastnění obsažená ve změnovém zákoně tak dopadala pouze na neskončená vyvlastňovací řízení v období od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2006, tedy do doby, než tato úprava starého stavebního zákona *ex lege* pozbyla platnosti.

23. Předmětem daného řízení byl spor o povinnosti stěžovatele uhradit náklady na vyhotovení znaleckého posudku, který nechal v projednávané věci vypracovat správní orgán. Nejvyššímu správnímu soudu proto v tomto řízení nepřísluší zabývat se otázkou, zda vlastník dotčených pozemků znalecké posudky vypracované v předchozím řízení stěžovatelem zpochybňoval či nikoliv, jaký byl obsah těchto posudků, případně jakou částku vlastník dotčených pozemků po stěžovateli jako náhradu požadoval. Pro projednávanou věc je podstatné, zda správní orgány v dané věci postupovaly podle správního procesního předpisu (zde jde konkrétně o § 20 odst. 4 zákona o vyvlastnění, podle něhož náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku hradí vyvlastnitel). Sám stěžovatel ostatně při jednání před krajským soudem výslovně uvedl, že žalobu nepodal kvůli bagatelní částce za znalecký posudek, ale proto, aby zjistil právní názor na aplikaci přechodných ustanovení nového stavebního zákona. Pokud jde o tuto otázku (jak plyne z výše uvedeného odůvodnění), Nejvyšší správní soud aproboval závěry správních orgánů resp. městského soudu, podle nichž bylo na místě v daném vyvlastňovacím řízení postupovat podle zákona o vyvlastnění a nikoliv podle starého stavebního zákona.

24. Závěrem lze poznamenat, že Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že již v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 173380/2007/KUSK ÚSŘ/Lee, čj. 179489/2007/KUSK (která nabylo právní moci dne 21. 12. 2007 a stěžovatel se s ním tedy zjevně měl možnost seznámit) žalovaný výslovně uvedl, že je v dané věci na místě postupovat podle zákona o vyvlastnění a učinil zde dokonce výslovně odkaz i na výše citovaný § 20 odst. 4 tohoto zákona. Nelze proto akceptovat tvrzení stěžovatele, že až do rozhodnutí městského soudu byl přesvědčen o tom, že se v daném řízení postupuje podle starého stavebního zákona (sporný znalecký posudek byl vyhotoven až dne 20. 8. 2009). Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že mu správní orgán I. stupně nesdělil, že řízení již nevede stavební úřad ale vyvlastňovací úřad, nemůže sama o sobě znamenat nicotnost (jak tvrdí stěžovatel) ani nezákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů. V tomto ohledu především nelze přehlédnout, že stavebním úřadem podle § 117 odst. 1 písm. a) starého stavebního zákona [§ 13 odst. 1 písm. c) nového stavebního zákona] i podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o vyvlastnění je obecní úřad obce s rozšířenou působností. V projednávané věci tedy Městský úřad Vlašim. Ani tato stížní námitka tedy nemohla být důvodná.

VI.

25. Kasační stížnost žalobce tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení v dané věci nemá (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. srpna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu